

Scénář pro reportáž

Pamětník **Gabriela Soukalová** – olympijská medailistka Sarajevo 1984, bronz mistrovství světa Falun 1974

Připravili: Petr Gerhardt, Jaroslav Koušek, Jakub Horák

Odborně vedl: Mgr. Tomáš Kysela

Gabriela Soukalová, rozená Sekajová, je osobnost, která úspěšně reprezentovala Československo v běhu na lyžích. Narodila se 27. února 1953 v Kremnici a v současné době žije v Jablonci nad Nisou. K lyžování ji přivedl tatínek, stejně jako další její sourozence:

Já pocházím z šesti dětí, čtyři holky, dva kluci. Lyžovali jsme v podstatě všechny holky. Kluci, jeden dělal hokej a druhý hrál fotbal.

Na základní škole se jí dařilo a na vysvědčení měla samé jedničky. Proto si jako další školu zvolila Střední školu elektrotechnickou. Tím pravým důvodem však bylo lyžování.

Ale teda nejen kvůli tomu, že mě to nedělalo problém, ta matematika, ale spíš proto, že já jsem se potom dostala a nejlepší klub na Slovensku byl Tesla-Liptovský Hrádok. A ten Liptovský Hrádok měl nejlepší klub a já jsem byla mezi ty nejlepší. Takže jsem potom šla dělat ty přijímačky na tu střední školu elektrotechnickou slaboproud.

Po střední škole byla dokonce přijata na Vysokou školu - práva, ale její trenér ji doporučil, že vrcholový sport a studium nejde dohromady.

Opět tedy vyhrálo lyžování. V něm dosáhla mimořádných úspěchů ve štafetových závodech. Hned na svém prvním mistrovství světa v roce 1974 ve Falunu, získala bronzovou medaili.

Přesně o 10 let později, v jejich třiceti-jedna letech i stříbrnou medaili z olympijských her v Sarajevu v roce 1984.

Rodiče se odmalička snažili svým dětem pomáhat. A ne vždy to měli jednoduché. Tatínek, který se jmenoval příjmením SZEKELI, kvůli židovskému původu nemohl najít práci a to byl přitom vysokoškolák! Jediná možnost tak byla změna příjmení:

Ale když si teda změnil to jméno, tak už mohl normálně dělat. Už dostal nějakou, dokonce jednu dobu, byl náměstek. Ale prostě, jak takováhle maličkost, takováhle blbost, jak ten osud dokáže ovlivnit. Tak to bylo jedno, ale on dva roky byl v nějakém lágru, pracovní tábor. A dokonce mám tady takovej jako papír, kde je napsaný, že byl dva roky politickým vězněm, že byl vězněnej.

Jako patnáctiletá také prožívala invazi vojsk Varšavské smlouvy 21. srpna 1968 i se svou rodinou a bylo to nebezpečné!

Brácha a ségra dělali nějaké plakáty a chodili to a lepili to tam na náměstí a v noci a jdi domů Ivane a podobného znění. A vím, že táta jim domlouval a bál se o ně, prostě. Protože u nás v Kremnici byl vysílač, takže oni hned prostě na ten vysílač a zablokovali vysílač. Takže ty auta, ty tanky tam prostě směřovali nahoru na takovou horu, jmenuje se to Skalka, takže to si pamatuji v 68 takhle.

Gabriela Soukalová ve svém životě prožila radosti i starosti. Radost jí v současné době dělají děti a vnoučata, vrásky naopak zprávy o probíhajících válkách.

Doufejme, že se paní Gabriele vyplní její přání, které by určitě přineslo radost i nám všem.

Takže bych přála, aby na tomto světě byl nějaký mír, takovej jako, aby jsme všichni mohli, mohli být spokojeni a šťastní a mít skvělou rodinu a dělat, co nás baví. A hlavně to zdraví, teda.